

Utböling

Kapitel 1

Trots den lite rangliga sängramen och madrassens ålder var sängen bekväm. I natt kanske hon äntligen skulle kunna få några timmars sammanhängande sömn. Ellen följde en spricka med blicken som letade sig över taket och ner på den orangea medaljongmönstrade tapeten. Kunde det vara ett tecken på någon gammal vattenskada? Inte för att hon hade någon erfarenhet av hus. Under sitt 29-åriga liv hade hon aldrig ägt en bostad och det trånga flickrummet hon haft under uppväxten var i en hyresrätt.

En svag ljudsignal fångade Ellens uppmärksamhet. Hon tittade på sängbordet där hon lagt mobiltelefonen men skärmen var nedsläckt. Ljudet verkade komma från hennes väska. I samma sekund mindes hon jourtelefonen. Hon hade bara arbetat här några dagar men kollegan Caroline var sjuk, Tina på semester och när Anna, hennes nya chef, hade sagt att hon fyllde jämnt och planerat för ett stort firande hade Ellen motvilligt erbjudit sig att hantera telefonen. Anna hade försäkrat henne om att det väldigt sällan ringde och att de alltid kunde hantera det som inkom direkt över telefon. Ingen hade behövt rycka ut på något ärende på snart ett halvår. Ellen hade känt sig tillräckligt trygg med ansvaret när Anna sagt att hon alltid kunde bolla med henne om något skulle hända.

Hon rotade fram telefonen ur väskan och drog den gröna telefonluren till höger.

”Ellen Holmby, Kramfors kommun”, svarade hon.

”Tobias Lilling, polisen. Har jag ringt socialtjänstens jourtelefon?” sa rösten i andra ändan.

Ellen satte sig på golvet. Hon ryckte till när hon såg sin egen spegelbild. Hennes rufsiga blöta, mestadels rödbruna hår, var uppsatt i en knut mitt på huvudet. Varför hade hon inte tagit sig tid att färga utväxten? De ljusa centimetrarna gjorde att hon såg skallig ut. Kroppen täcktes halvt av en stor sliten t-shirt. Hon såg definitivt inte ut som en socialsekreterare i beredskap.

”Ja, det stämmer, du pratar med socialtjänsten.”

”Bra! Det har varit en skjutning i en villa i Lunde. Deras tonårsflicka är den enda i familjen som inte blivit skjuten. Hon behöver förhöras omgående, så du behöver komma till polisstationen direkt.”

Ellen letade i minnet. Barnförhör. Hon trodde att hon läst någonstans att barn inte får höras utan vårdnadshavare eller socialtjänstens närvaro. Hennes föräldrar är skjutna. De var troligen inte i skick att stötta henne. Det måste betyda att flickan är socialtjänstens ansvar.

”Vad är adressen?” svarade hon.

”Till polisstationen? Du jobbar väl på socialtjänsten?” Tobias lät skeptisk.

”Det är min första vecka.”

”Viktoriagatan. Kan du vara här om 20 minuter?” suckade Tobias.

Ellen vände blicken mot spegelbilden igen. Hon visste att det tog 20 minuter in till stan och hon kunde knappast åka i det här skicket.

”Vi har egentligen inställelsetid på en timme, men jag kommer så fort jag kan.”

”Du förstår säkert att vi är måna om att höra henne direkt. Det är socialtjänstens ansvar att ordna någonstans hon kan bo också.”

”Jag löser det och kommer så snabbt jag kan”, svarade hon och lade på.

Efter att dagens kläder åkt på igen och håret fått sig en genomborstning satte hon sig i bilen och körde mot polisstationen. Någon sorts akututtryckning redan första veckan var inte vad hon behövde. Så här 50 mil norr om tunnelbanenätet var bilkörning det enda alternativet för att ta sig runt. Körningen här uppe var visserligen enklare än hemma i Stockholm men hon fick ändå alltid lite puls när hon skulle sätta sig bakom ratten. Hur långt avstånd hon än försökte ta från sin mammas dysfunktionella vanor var det som om det inte spelade någon roll. Mammans värld hade tydliga gränser och som på ett magiskt sätt hade Ellen ärvt hennes rädslor. Det hade inte gått att övningsköra tillsammans och hon behövde nästan tio års paus innan hon kunde ta upp körningen igen. På körskola. Körkortet såg fortfarande nytt ut och även fast provotiden snart skulle gå ut satt ångesten som en tatuering.

Hon hade fått sin chefs privata nummer och kopplade in telefonen i bilens högtalarsystem, men signalerna ersattes snart av Annas käcka röst som välkomnade henne till röstbrevlådan. Helvete. Hon hade aldrig varit med på ett polisförhör förut och visste inte vad hon förväntades göra eller säga. Det var inget de hade pratat om på Socialhögskolan och det var dessutom bara några veckor sen hon hade stått i skolans aula och tagit emot sitt examensbevis. Bilen krängde när Ellen försökte byta radiokanal, så fort blicken fastnade någon annanstans än på vägen följde armarna med. Vilken musik som helst skulle kanske ha lugnat pulsen lite men i stället fastnade hon på lokalradion. Reporterns korrekta stämman fick Ellen att hålla andan.

”Polisen bekräftar nu att de skott som tidigare avlossats i en villa i Lunde har haft dödlig utgång. Ett par i 40-års åldern och deras 17-åriga son har bekräftats avlidna. Ännu finns inga uppgifter kring familjens 16-åriga dotter. I dagsläget finns ingen misstänkt. Kramforspolisen har uttalat sig att ärendet är i en inledningsfas och att det är en stor mängd utredningsåtgärder som ska genomföras. Vi kommer att följa händelseutvecklingen...”

Ellen slog av radion. Känslan av att hon behövde Annas uppbackning växte sig ännu starkare, men återigen hamnade hon i röstbrevlådan. Skulle hon verkligen klara av det här? Det var i alla fall för sent att backa ur nu.